

BABEL

J. P. O'CONNELL

HOTELUL PORTOFINO

ÎNDRĂGOSTIȚI

ȘI

MINCINOȘI

Traducere din limba engleză de
GABRIELA NEDELEA

NEMIRA

PROLOG

IUNIE 1927

Bella stătea întinsă pe pat, suspendată în razele strălucitoare ale lunii ce se strecurau printre crăpăturile din jaluzele. Pe fruntea umedă îi atârnavu șuvițe de păr blond-cenușiu. Deasupra ei, Marco o săruta pe gât, după care își lipi brusc buzele de ale ei, făcând-o să geamă de plăcere.

Apoi i se tăie respirația, dar mintea i se limpezi și se simți satisfăcută – mai satisfăcută decât fusese vreodată. Câteva clipe rămaseră așa, îmbrățișați, apoi Marco se desprinse din brațele ei, se dădu jos din pat și rămase gol în fața ei. Bella se ridică în capul oaselor ca să-și vadă iubitul mai bine: umerii lui largi, părul negru strălucitor și pătrățelele de pe abdomen. În dreapta buricului avea o cicatrice subțire, albă, după cum îi spusese el, de la o operație suferită în copilărie. Din motive neștiute, la vederea acesteia, Bella se emoționează nespus.

Marco începu să se îmbrace.

— Trebuie să plec, zise el. Mâine-dimineață mă întâlnesc cu un client nou.

— Înțeleg, răspunse Bella, care își făcea un titlu de glorie din a se considera o femeie conciliantă. Adăugă râzând: Nădăjduiesc că noul tău client nu e prea... ademenitor!

— Are șaptezeci și șase de ani. Distins, dar nu e genul meu!

Izbucniră amândoi în râs. Bella se simți privită de ochii lui frumoși, migdalați. Știa că, în clipa aceea, radiază și strălucește irezistibil. Liniștea din încăperea era densă și caldă, iar Bella își dădu seama tresărind că niciunul dintre ei nu știa cum să reacționeze sau,

poate, știau amândoi, dar le lipsea curajul. Oricum, trebuia să decidă, și asta cât mai curând.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Marco, care își încheia nasturii cămășii albe fără guler, se opri.

— *Ce e?*

— *Mă întrebam, începu Bella încetișor, dacă pe noul tău client l-ar supăra un pic de întârziere la întâlnire.*

— *Un pic... Mai exact, cât?*

— *Păi, vreo oră, așa.*

— *O oră?*

Bella îi auzi surâsul din glas.

— *E mult.*

— *Poate, oftă ea, prefăcut resemnată. Problema e că, știi, ceea ce am eu în minte va dura mai bine de-o oră.*

— *Chiar așa?*

Se apropie de ea, vizibil incitat.

— *Aș numi asta una propoziție intrigantă.*

Bella îi luă capul în mâini și îi sărută ochii și gura.

— *Îmi place să intrig, confirmă ea. Așadar, cel mai bine ar fi – se întinse și-i atinse catarama argintie a curelei cu degetele ei lungi și subțiri – să-ți scoți asta chiar acum...*

O bătaie puternică în ușă o smulse pe Bella din visul ei cu ochii deschiși.

Ridică privirea, frustrată de o asemenea întrerupere, și se încruntă văzând-o pe Betty, bucătăreasa Hotelului Portofino, prin fereastra mată a ușii biroului. Îi fu greu să-și ascundă iritarea din glas când strigă:

— *Intră!*

Ușa se deschise cu zgomot.

— *Doamnă Ainsworth!*

Mica femeie vânjoasă, cu chipul plin de riduri ca o nucă, gâfâia, practic, de-atâta îngrijorare.

— *A venit Lorenzo, băiatul de la măcelărie, cu carnea de vită. Dar poarta e încuiată și cheia ia-o de unde nu-i!*

Nici n-apucă să termine ce-avea de zis, că privirile amândurora se îndreptară în stânga biroului de stejar al Bellei, unde cheia cu pricina zăcea pe o farfurie din ceramică.

— *Ah, făcu Bella rușinată. Am uitat s-o pun aseară la locul ei, în sertarul de la bucătărie. Iartă-mă, Betty!*

Fu rândul bucătăresei să-și ascundă frustrarea.

— *Nu-i niciun necaz, domniță! N-a așteptat mai mult de cinci minute. Nu e nevoie decât să mă duc acolo și-o să pun carnea la răcit în cămară cât ai zice pește!*

Făcu doi pași în față și era gata să ia cheia din mâna întinsă a sefei, când, cu o mișcare iute, inaudibilă, Bella strânse degetele.

— *Știi ce? Am chef de-o plimbare. Dau o fugă acolo și rezolv eu treaba.*

Betty păru ușurată, dar și satisfăcută, de parcă ar fi considerat că Bella merită o pedeapsă pentru greșeala ei.

— *Dacă nu vă supărați, domniță, asta mi-ar fi de mare ajutor. Așa pot să-mi văd de cartofi. Știți, nu se curăță singuri.*

Acestea fiind zise, Betty se răsuci pe călcâie și-o porni îndărăt, spre bucătărie.

Bella se frecă la ochi, apoi rămase o clipă cu capul în mâini, reflectând la ceea ce se întâmplase în imaginația ei între ea și Marco, maestrul arhitect pe care îl angajase să coordoneze construcția noului spa al hotelului.

În afară de faptul că venise cu niște recomandări cum nu se poate mai elogioase și că era localnic, născut-crescut în Portofino, Bella nu știa mare lucru despre Marco. Dar, Doamne, era arătos și, Doamne, îi era greu să-și ia gândul de la el, cu toate că, binînțele, nu se întâmplase nimic între ei și nici nu se putea altfel. Important era că acum avea libertatea de a visa, ceea ce nu mai cunoscuse încă dinainte de a se căsători cu Cecil.

Se schimbaseră atâtea de când Cecil se cărăbănise înapoi în Anglia, cu coada-ntr-o picior. Comportamentul lui față de ea fusese îngrozitor, culminând cu o ieșire șocantă de violență fizică. De atunci, nu se mai văzuseră decât o dată, la nunta lui Lucian cu Rose. Înainte de asta, săptămâni întregi, Bella se temuse îngrozitor, dar, inevitabil, odată ajunsă acolo – stând în fața bisericii din Yorkshire, salutând oaspeții, cu un Cecil tăcut și stingherit alături de ea –, nu fusese prea rău.

Își propusese să fie puternică pentru Lucian; ca ea și Cecil să etaleze imaginea unui cuplu solid, unit. Și, uite-așa, izbutiseră să găsească

o cale de a fi împreună și separați, totodată, prezenți la toate formalitățile esențiale: slujba, fotografiile, micul-dejun nuptial. Însă, de îndată ce se terminase ziua, fiecare o luase pe drumul său – ea, spre trenul ce ducea în port, el, undeva, la Londra, unde își închiriasse un apartament. În Chelsea, spusese cineva.

Ceasul de pe perete bătu ora zece. Cu toate că era deja luna iunie, îi trebuia ceva timp căldurii să se instaleze, iar diminețile din Portofino puteau fi destul de răcoroase. După ce-și azvârli un șal peste rochia din in de culoarea migdalei verzi, Bella își vârî picioarele în sandale și o luă tiptil prin bucătărie, trecând pe lângă Betty și Paola, spre ușa laterală ce ducea către alee.

Era o dimineață aurie, plăcută, cu cerul albastru strălucind deasupra. Pașii Bellei scârțâiau desfătător pe cărarea cu pietriș, flancată pe ambele părți de palmieri frumos tunși, ce străpungeau înaltul ca niște sulite. Îi plăceau sunetele aproape la fel de mult ca peisajele – țârâitul cicadelor, care abia începuse cu adevărat, și, în depărtare, clipocitul blând al unei bărcuțe de pescuit.

Bella adora începutul verii, care, în ultimul deceniu, înlocuise treptat sezonul de iarnă drept cea mai populară perioadă, pentru bogați, să viziteze Italia. De fapt, îi plăcea Portofino tot anul, dar în extrasezon – discutase lucrul acesta și cu ceilalți proprietari de hotel, iar ei aveau aceeași impresie – o cuprindea uneori suspiciunea că e străină, necinstită, că se complace într-un exil departe de locul unde s-ar cuveni să se afle.

Dar acum soarele strălucea, iar Portofino revenea la viață. Tineri localnici împingeau toată ziua roabele la vale, până pe plaja de la Paraggi, transportând șezlonguri, umbrele de soare și căști de baie pliate. Sus, în orașul propriu-zis, cafenelele se aprovizionaseră cu fețe de masă în pătrățele și, în multe cazuri, cu tende noi, strălucitoare.

Bella se întoarce și privi îndărăt, spre hotel. Era elegant și impunător – tot ce sperase ea să fie, atunci când îl achiziționaseră. E drept, mai existau acum și alte hoteluri în zonă, care ofereau experiențe similare, dar nu era niciunde ca la Hotelul Portofino.

Își amintea foarte bine clipa în care pusese prima oară ochii pe el, vila galben-pai, construită cu vreo patruzeci de ani în urmă de un antreprenor ligurian. O epuiza fie și numai gândul la câtă muncă fusese necesară ca s-o renoveze. Le trebuiseră trei luni ca să

chituiască și să vopsească ferestrele, încă două, să repare obloanele crăpate de soare. Printre primele cuvinte în italiană învățate de Bella fuseseră *cacciavite* – „șurubelniță“ – și *mano di vernice* – „strat de vopsea“.

Se schimbaseră atât de multe în Italia în numele progresului, însă tradițiile cele mai bune se păstrasera. Ogoarele de pe povârnișurile abrupte ale muntelui se arau tot cu boi. Întreținerea zidurilor din piatră continua să constituie o chestiune de puternică mândrie locală. În contrast cu aceste lucruri, din păcate, din ce în ce mai mulți oameni conduceau automobile. Când își petrecuse aici luna de miere cu Cecil, cu un sfert de veac în urmă, întâlnise, pe drumurile șerpuite de coastă, trăsuri luxoase și mari, din lemn, înșesate de turiști, trase de opt cai împodobiți ca într-un spectacol de circ. Cu clopoței în jurul gâtului și cu pene țâșnind din coamele împletite. În față stătea un hotelier întreprinzător, care suna dintr-un corn de diligență.

Toate acestea țineau de trecut. Acum, singurele sunete pe care le auzea erau acelea ale automobilistilor ce-și anunțau prezența când coteau pe curbele strânse.

În ciuda tuturor acestora – și a situației politice care se înrăutățea, ceea ce-o îngrijora enorm –, Bella nu se putea imagina trăind în altă parte și, cu siguranță, nu se vedea întoarsă definitiv la Londra.

Cum erau versurile acelea din Browning? Surâse amintindu-și-le:

Deschide-mi inima și vei vedea

Gravat „Italia“ în ea.

Lorenzo aștepta răbdător pe bicicleta lui, cu carnea împachetată strâns în coșul din nuiele fixat pe ghidon. Un flăcău subțirel cu părul ciufulit, având în jur de paisprezece ani, era mai puternic decât te-ai fi așteptat, altfel, cum, Doamne iartă-mă, să fi cărat o asemenea greutate până sus, pe colină? Era prieten cu fiul lui Betty, Billy, băiatul de serviciu al hotelului, iar Bella știa că are legături cu rezistența antifascistă, de aici și zâmbetele de complicitate tăcută pe care le schimbă în vreme ce ea deschidea poarta și o deschidea.

— *Buongiorno, Lorenzo. Come sta tuo padre?*

— *Impegnata, Signora. Ma bene, grazie.*

Băiatul pedală pe lângă ea, spre casă, lăsând dăre perfecte, drepte, în pietriș. Bella îl urmă agale. Apoi se opri. Marco venea voios, în pas alergător, spre ea dinspre ușa bucătăriei. Chiar așa, de la depărtare, văzu că zâmbește.

Se înroși, amintindu-și visul. Ce situație ridicolă!

Marco se opri în fața ei. Dacă îi observă stânjeneala, nu lăsa să se vadă asta. Ochii lui căprui scânteiară sub sprâncenele groase, întunecate.

— *Signora Ainsworth! Am vești bune! Nu-i nevoie de subzidire!*

Engleza lui era excelentă, mult mai bună decât italiana Bellei.

— Mă gândisem că trebuie s-o facem, atunci când am dărâmat peretele dintre camere. Însă raportul ingineresc spune că nu e necesar.

— Ce veste minunată! zise Bella.

Simți că surâde ca o idioată, aproape ca o școlăriță. Ochii ei fură atrași spre gropița de la baza gâtului lui Marco, dezgolită maiestuos de cămașa albă, fără guler, pe care o purta totdeauna în zilele când presta muncă fizică pe șantier.

— Asta unde ne situează?

— Lucrarea structurală principală e aproape gata. Acum putem tencui și decora. Și puteți echipa spa-ul cum doriți.

Bella dădu din cap. Parcă o părăsiseră cuvintele, o senzație nefirească. Privi în jos, spre picioarele ei în sandale, dorindu-și să-și recapete glasul.

Însă Marco vorbi mai departe, fără să-i bage în seamă stânjeneala.

— Îmi place foarte mult hotelul ăsta. Ceea ce-ați făcut din el. Îmi amintesc cum veneam aici, uneori, când eram tânăr, cu familia. Tata era în relații de prietenie cu proprietarul. Vila a fost mereu frumoasă, una dintre cele mai bune din zonă. Dar ați transformat-o în... stilul dumneavoastră. V-ați lăsat amprenta.

— Ești foarte drăguț.

El surâse.

— Vă asigur că nu încerc să fiu drăguț. Observ micile detalii – e meseria mea. Tapetul William Morris din apartamentul Ascot e rafinat. Și băile...

Se întrerupse.

— Iertați-mă! Am urcat să mă uit pe-acolo.

— Nu e nevoie să te scuzi. Trebuia să te fi condus eu într-un tur al casei. Nu știu de ce-am omis.

— Morris a spus un lucru minunat. Poate știți, nu? „Să nu ții în casa ta niciun lucru despre care să nu știi că e util sau să nu fii îndreptat că e frumos.“

— E foarte bună, încuviință Bella. Nu, n-am auzit-o până acum.

— În clădirea asta sunt multe lucruri frumoase.

Bella se înroși. Zise fără să se gândească:

— Ce bine-ar fi fost ca și soțul meu să aibă aceeași părere!

— Soțul?

Marco părea încurcat.

— N-am...

Își drese glasul.

— Iertați-mă, nu l-am văzut cât am lucrat aici. M-am gândit că, poate, sunteți văduvă.

— Nu, nu! Domnul Ainsworth e... în străinătate. Departe.

Bella șovăi.

— S-a întors în Anglia. Cu afaceri.

— Înțeleg. Și nu-i place hotelul?

— Ba îi place destul de mult. Dar e un englez sadea. Preferă finisajele groaie, ornamentale. Mult mahon.

Marco ridică din umeri, ca și când ar fi zis: fiecare cu gustul lui.

În vreme ce se îndreptau spre casă, între ei se lăsa o liniște prietenoasă. Ca din întâmplare și cu o inocență căreia Bellei îi fu greu să-i dea crezare, Marco întrebă:

— Când se întoarce domnul Ainsworth?

Bella surâse.

— S-ar putea să sune ciudat, zise ea, dar adevărul e că n-am nici cea mai mică idee.

Dormitorul se afla la etajul trei, cu vedere spre grădinile din centrul scuarului. Ambele ferestre glisante erau deschise, iar perdeaua flutura ușor în briza caldă. Din baia alăturată se auzea un clipocit de apă și fredonatul nemelodios al Juliei.

Pe cuvertura din mătase căzu un deget de scrum cenușiu din țigara lui Cecil. Exclamând enervat, acesta îl mătură cu mâna pe covorul de lângă pat. Mirosul de tutun se amesteca plăcut cu parfumul de mosc din bolul de pot-pourri pe care îl plasase Julia pe măsuța de toaletă, ca să mascheze aerul oarecum stătut.

Deși cunoscuse zile mai bune, această clădire citadină din Belgravia era la ani-lumină de mohorâtul apartament cu servicii incluse în care Cecil Ainsworth era acum obligat să stea. Casa familiei Ainsworth fusese vândută cu doi ani în urmă și tot câștigul se scursese în afurisitul acela de hotel. Uitându-se în jur, Cecil simți un junghi ascuțit de gelozie. Dar și-l reprimă, pentru că, la urma urmei, iată-l aici, în patul nupțial, în dormitorul nupțial. În sanctuarul interior.

Era camera Juliei, de fapt. Casa Juliei. Andrew, soțul ei, nu mai stătuse aici de ani de zile – era mai fericit la proprietatea lor din Yorkshire și evita Londra cât putea de mult, deși Cecil observă cu interes tenta masculină pe care Julia nu reușise s-o șteargă cu totul: tablourile înrămate cu scene de vânătoare și caricaturi din *Vanity Fair*; scaunul din piele, ghintuit, ce și-ar fi avut locul mai degrabă la Ateneu; și reșoul electric urât, cu o singură bară, proptit în fața șemineului pe un soclu de cărămizi.

Poate, își zise Cecil, mai simțea nevoia urmelor lui Andrew în jurul ei, în timp ce-și vedea de viață prin Londra. Poate căsătoria nu era tocmai un simulacru, cum zicea lumea.

Ușa se deschise cu un mic zgomot și Julia ieși din baie într-un nor de aburi. Purta un halat alb și un prosop la fel de alb înfășurat în jurul capului. Cecil se uită transfigurat cum pășește tiptil spre șezlongul de vizavi de pat, acoperit cu creton. Julia se așează oftând și își încrucișă picioarele lungi, încă frumos conturate.

Li se întâlniră privirile și buzele Juliei schițară un zâmbet.

— Pare că te simți comod, zise ea.

— E un pat comod.

Cecil bătu ușor cu palma locul liber de alături.

— Ce-ar fi să te întorci aici?

Ea întoarse privirea, spulberând vraja.

— Am niște treburi. Dacă vrei să mănânci ceva, ia-ți singur.

Le-am dat liber servitorilor.

— Câtă generozitate!

Julia ridică din sprânceană.

— Mă cunoști doar. Am inimă bună.

Nerăbdătoare, de parcă uitase s-o facă mai devreme, se ridică și trase perdelele dintr-o mișcare bruscă. Lumina dimineții căzu nemi-loasă pe chipul ei nemachiat, dezvăluindu-i ridurile de pe frunte și cearcănele întunecate de sub ochi. N-ai fi ghicit niciodată, văzând-o acum, că frumusețea Juliei fusese cândva atât de admirată de toată lumea. Slăbise prea mult, iar pielea ei, odinioară strălucitoare, avea acum o nuanță pământie. Însă Cecil era atras de amintirea a ceea ce fusese ea și rămăsese șocat, când o văzuse la Portofino vara trecută (venise în vizită la invitația lui, ca să facă aranjamentul între fiica ei Rose și Lucian al lui), de cât de profundă și persistentă era acea amintire.

Bella era, desigur, altfel – mai înaltă, mai voluptuoasă, dar, vai, inaccesibilă acum, poate pentru totdeauna.

Tonul de intimitate firească pe care reușea să-l găsească în prezența Juliei îl surprindea uneori pe Cecil. Îl pune pe seama faptului că se cunoșteau de mult – de peste douăzeci de ani.

Pe-atunci, zeci de bărbați erau îndrăgostiți de Julia, iar la sfârșit de săptămână salonul familiei sale forfotea de potențiali pețitori. Julia se juca cu ei, stârnindu-i pe unii împotriva altora, de atâta vreme, încât căpătase o reputație. Încet-încet, ofertele încetaseră, iar ea rămăsese nemăritată la douăzeci și șase de ani, moment în care apăruse Andrew s-o salveze.

Din cauza politicilor complicate ale familiei, Cecil nu fusese niciodată un pretendent, dar asta nu-l deranjase atunci și nici acum. Aranjamentul firesc în care se complăcuseră ani de zile – până când căsătoria cu Bella îl obligase să-i pună capăt – le convenea mai mult. În aproape toate căsătoriile, Cecil simțea asta, exista un curent subteran de dezamăgire. Dar între ei nu erau decât onestitate și clarviziune. Cecil știa cât de dură și de rece poate fi Julia, așa că își ajusta așteptările în consecință. În ceea ce-o privește, ea era atrasă de punșul, de oportunistul, de bădăranul din el. Cecil nu fusese niciodată obligat să se scuze când era cu Julia, pentru că o făcea ea pentru el.

Odată întors din Italia în dizgrație, Cecil o contactase pe Julia, chipurile ca să discute despre apropiata nuntă a lui Lucian cu Rose, dar, de fapt, urmărind viclean să reaprindă relația lor fizică. La Portofino, Julia făcuse aluzie la faptul că i-ar fi surâs o asemenea posibilitate. Iar Cecil se lăuda mereu cu abilitatea lui de a înțelege o aluzie.

La început, se prefăceau că se întâlnesc întâmplător – de fapt, aranjau totul, cu grijă, dinainte – la petreceri de societate la care fuseseră amândoi invitați. Apoi încercaseră vreo două hoteluri, dar Julia le găsea mereu nod în papură. Cecil bănuia că e tot timpul neliniștită, în ciuda riscului minim la care se expuneau, dar, într-adevăr, era totdeauna mai plăcut să facă dragoste aici, în casă.

Cine să știe că prudența e un afrodisiac?

Prima dată, într-una dintre întâlnirile de taină la hotel, Cecil îi prezentase dramatic, deși parțial, problemele lui maritale. Conform spuselor sale, Bella și așa-zisul ei iubit, Henry, făcuseră mult mai mult decât să schimbe scrisori. Ea recunoscuse, spunea Cecil, de aceea ridicase mâna la ea, mimând că voia s-o lovească. Nu era deloc mândru de asta, dar asta se întâmplase.

Desigur, adăugase el repede, nu-și dusese la capăt amenințarea. Ce fel de bărbat și-ar fi lovit soția? Însă, văzându-l pe Cecil stând cu palma ridicată, Bellei pesemne că-i veniseră niște idei, pentru că, după aceea, când o întâlnise din nou, avea niște vânătaii cumplite pe obraz și pe buze. Nu se putuse gândi la nimic altceva decât că, cine știe?, se ciocnise de o ușă...

— ...sau s-a lovit singură, îi venise Julia în ajutor, întinzându-se goală alături de el. Se mai întâmplă, am citit despre asta. Unele femei sunt în stare de orice.

— Așa e, încuviințase Cecil, cu toate că, în timp ce vorbea, era mai conștient decât oricând de diavolul de pe umărul lui.

N-o mai văzuse pe Bella și nici nu avusese vreun contact semnificativ cu vreunul dintre copiii lui de la nunta lui Lucian cu Rose, în februarie. Din câte știa, proaspeții căsătoriți se înțelegeau bine. Alice se întorsese în Italia, s-o ajute pe mama ei cu hotelul – sarcină mai nesatisfăcătoare și mai epuizantă nici că s-ar fi găsit.

Pretențioasă și crispată, Alice părea că se instalează într-un fel de văduvie profesionistă. Nu era destinul pe care Cecil îl prevăzuse pentru ea. Îi scria din când în când, ce-i drept, și așa aflase de planul Bellei de a converti încăperile destul de urâte din subsolul hotelului într-un spa.

Dezvăluirea aceasta îl supăraseră, nu numai pentru că spa-urile erau niște prostii la modă după care Bella se dăduse în vânt totdeauna, ci și pentru că erau, o simțea, un mod ușor de a face bani. Îl înfuria peste măsură că nu e acolo taman acum, când Bella dăduse peste o „plească“, după cum îi plăcea să spună prietenului său, bancherul Geoffrey.

În vreme ce el reflecta astfel, Julia se îmbrăca. Concentrându-se din nou asupra ei, Cecil se uita cum iubita lui își încheie nasturii de la bluză, repede și eficient.

Când termină, veni și se așeză pe marginea patului, privindu-l intens cu ochii ei căprui.

— Chiar trebuie să fumezi? îl întrebă ea.

— Trebuie.

— Miroși ca o scrumieră.

Julia își întoarse privirea pentru o clipă. Când reveni, surâdea – un zâmbet ce adunase în el o maliție ascunsă, gata-gata să iasă la suprafață, direcționată drept spre Cecil.

— Am uitat să-ți spun. Am avut o discuție interesantă cu servitoarea nouă pe care au angajat-o Rose și Lucian. Edith sau cum o cheamă. Cea cu părul oribil.

— A, da?

— Lucian i-a cerut să facă bagajele pentru Italia. Dar numai un cufăr. Pentru el.

Cecil se încruntă.

— Se gândește să se ducă la Portofino singur? Fără noua lui soție?

— Se pare că da.

— Când?

— Foarte curând, după câte înțeleg.

— Ai vorbit cu Rose? rosti el sec.

— Desigur. A recunoscut că Lucian pleacă. A zis că nu se simte bine ca să călătorească și ea.

— Ce o supără?

— O, lucruri obișnuite, zise Julia dând ușor din mână. Nervi. Dureri de cap. Greață, asta-i ultima găselniță.

— N-ai zis înainte de nuntă că Rose e așa... neputincioasă.

Lui Cecil îi trecu prin minte o idee.

— Ai zis că-i e greață. Știi ce-nseamnă asta.

— Știu ce-ar putea însemna. Dar mă tem că, de data asta, nu-i așa. Siguranța veselă a Juliei îl șocă pe Cecil.

— Cum naiba poți fi așa de sigură?

Râse nepăsătoare.

— Cecil, dorm în camere separate. Și asta încă de la nuntă.

— Cine ți-a spus?

— Edith.

— Dar e ridicol!

— E regretabil, cu siguranță.

Cecil simți un impuls ciudat, din reflex, să sară în apărarea bărbăției fiului său.

— Doar pentru că nu dorm în aceeași încăpere nu înseamnă că nu... înțelegi tu. Bella și cu mine nu dormeam mereu în aceeași cameră.

— Nu?

Julia ridică răutăcios o sprânceană.

— Hai, las-o baltă! Nu-mi spune că tu și Andrew mai dormiți în aceeași cameră.

— De fapt, da. Când sunt în Yorkshire.

Cecil trase un fum lung din țigară.

— N-ai mai fost în Yorkshire de la nuntă.

Auzind asta, tonul Juliei deveni dur și rece.

— Dacă chiar vrei să știi, acea parte din căsătoria noastră a fost totdeauna foarte plăcută.

Se ridică.

— Și mă refeream la ceva foarte serios. Căsătoria lui Rose trebuie să meargă bine.